

zasmilil, čudil sem se njegovi vztrajnosti in potrpežljivosti. Njegov glas je votlo donel; zdelo se mi je, kakor da me kliče kdo globoko iz prepada. Pospešil sem korake, tekkel sem tikoma za vozom, zajokal sem na glas . . .

„Oče, moj ljubi oče!“ —

Kakor žarek iz nebes je posijalo tisti hip v moje srce: minifa me je utrujenost, zopet so postale lahke moje prsi.

„Ali ga vidiš, očeta? Mirno prenaša svoj križ, nič ne vzdihuje, nič se ne upira... In ti? Pojdi, poljubi še ti svoj križ in nosi ga voljno, nikar nič ne izprašuj! Usojeno je . . .“

Šel sem, nisem hotel zaostati za očetom. Hrupoma je ropotal voz, pred vozom sta omahovala konja, kraj konj se je zibal oče in za vozom sem se opotekal jaz; nič več nisem čutil križa na svojem hrbtu. Naglo je drvelo po strmi poti navzdol, vedno niže in niže, grmelo je kakor po navpični steni v grozotno nenasitno žrelo prepada . . .

Golčajska:

Prijatelj.

Bil je vroč poldan. Neskončno dolga bela pot se je vila pred mano. Hitela sem na vso moč, pa vedno daljša je bila pot: predaleč je bil cilj. Kar zagledam sredi razpaljene ceste črno točko. Spustim se v tek, da pridem do nje in dohitim dečka, ki sem mu brž prisodila svojo starost. Vštric sva molče ubirala pot in sramežljivo obračala glave, on na desno, jaz na levo. Semtertje sva pogledala drug na drugega, pa hitro zopet obrnila glave in urneje stopala. Drugi dan sva se zopet sestala in ubrala molče pot domov.

Tretji dan me je čakal.

„Ti, ali je težka tvoja torba?“

„Je, je,“ mu hitim zatrjevati.

„Če ti je pretežka, jo lahko daš meni; že včeraj sem mislil na to, ko ti je pohajala sapa.“

„Koliko si pa star?“ ga vprašam.

„Devet let, v tretji razred hodim, pa same ene imam.“

Pokimala sem zadovoljno in dejala:

„Jaz sem stara osem let in hodim v drugi razred.“

Vzel je mojo torbo in jo molče nesel do doma. Od tedaj sva si bila prijatelja.

Srečala sva se vsak dan; nosil mi je torbo in menila sva se, kot da razpravljava o najvažnejših stvareh na svetu. Delala sva načrte za prihodnost. Govorila sem pravzaprav le jaz, on pa je poslušal. Dobrovoljno se je smejal, kadar sem pravila, kako imenitna igralka postanem; če pa sem govorila o samostanu, ni bil zadovoljen. O sebi ni govoril nikdar.

Tako so potekli tedni, samo par dni je manjkalo do velikih počitnic. Nekega dne se je zamudil v šoli in ni me čakal. Žalostna so odpravim sama domov. Srečajo me njegovi sošolci, spogledajo se, eden zažvižga in že me udari po nosu. Kri se mi ulije, toda jaz se zakadim vanj ter ga oprasnem po licu; v tem trenutku me potegne drugi za lase. Položaj je bil skrajno neprijeten. Toda predno se dobro zavem, udari nekdo po mojem protivniku, po drugem in tretjem in vsi so odnesli rogove. Ozrem se po svojem branitelju — bil je moj prijatelj.

„Slabo bi se ti bilo godilo,“ je dejal samozavestno. Hvaležna sem mu bila in nisem vedela, kako naj mu povrnem. V pravljičah vzame kraljevič rešeno kraljičino za ženo . . . Pogledala sem ga od strani. Ali je uganil moje misli? Oba sva zardela čez ušesa in v zadregi molče nadaljevala svojo pot.

Zadnji dan pred počitnicami je važno in skrivnostno prenašal bel listek. Kljub vsem vprašanjem mi ni zaupal skrivnosti belega listka. Pred nizko predmestno hišo se ustavi.

„Počakaj, gospodu učitelju oddam . . .“ in že je izginil. Kmalu nato se je vrnil. Bil je zelo molčeč, jaz sem mu pravila o počitnicah. Par korakov pred domom se je ustavil. Zelo nerodno mu je bilo, stiskal mi je roko, da me je bolelo in govoril je pretrgoma:

„Na tistem listku je pesem „Vijolica“, za te sem jo napravil. V „Zvončku“ bo natisnjena, zato sem jo dal gospodu učitelju. Kadar bom velik, postanem pesnik, ti pa boš moja žena, ali boš? —

„Bom“ — sem odgovorila smeje in zbežala domov.

Od tedaj ga nisem videla več.



Milan Pugelj:

Prijateljica.

Bila sta pri njenih starših na počitnicah. S tistim vlakom, ki beži tam iz doline in zavija za žametasti dolenjski grič, se vračata v svoje mlado domovje. Oba sta lepa, visoka in mlada. Ona gleda skozi okno. Zapazila je vrsto topolov, ki stražijo belo cesto do zatemnele graščine. Ker je oblačno in nekoliko vetra, delajo ti topoli naravo otožno ubrano, nervozno, hrepenečo nekam odtod. Njihovi vrhovi, vse njihove veje, oni sami so nagnjeni naprej proti jugu, vijejo se, hočejo se iztrgati zemlji, ki drži njih korenine.

Gospa se nenadoma nečesa spomni, umakne se od okna in reče:

— Dana Grudnova se pripelje k nam, menda pojutranjem. Čakaj, pisala mi je.

In gospa išče po torbici.

To iskanje hodi soprogu jako prav. Vznemiril se je in zardel. Premaga se naglo, skloni se k oknu in gleda kalno vodo, ki teče v nasprotno smer. Gospa je našla pismo. Čita, čita in pravi:

— Pojutranjem pride. Saj ti je prav?

— Prosim te. Moje slovansko gostoljubje?

Nasmehneta se oba. On gleda dalje skozi okno in nečesa ne razume. Ženo bi rad vprašal, odkod pozna Dano Grudnovo, pa ko stvar dobro premisli, se mu zdi bolje, da ne stori tega. Vlak silovito ropota, ker vozi na eni strani mimo skal, in to mu je všeč. Misli, da je zdaj popolnoma jasno, zakaj je utihnil, ko je prej vso vožnjo čeblljal. Vpraša se, kako je s to rečjo: ali ve Dana Grudnova, da je sedanji gimnazijski učitelj Tone Sevnikar nekdanji visokošolec Tonček. In to še ni poglobitno. Najzanimiveje je, da je to tisti Tonček, ki je prišel nekega davnega večera hripav do nje in jo šepetaje vprašal: Ali smem spremljati?

Dolgo je že tega in ne ve se, če še stoji tisti javni vrt, kjer se je to zgodilo. Dana Grudnova je sedla takrat na klop. Gledala ga je jako čudno s tistimi svojimi velikimi rjavimi očmi, v katere se je bil tako nesrečno zaljubil. Polagoma je razumel, da je tukaj treba pojasnila. In pričel je še enkrat šepetati.

— Ali, prosim, dovoli gospodična, da prisedem? Jaz namreč samo danes tako govorim, ker sem hripav, sicer imam glas.

Dana se je zasmejala z belimi zobmi, ki jih ta hip Sevnikar povsod vidi. V gozdu onstran polj, na meji med njivami in ne visoko nad jarkom tik vlaka. Letijo, jako naglo letijo ž njim.

Ne ve, ona gotovo ne ve, si reče v mislih. Prej, prej . . . je bilo tako, zdaj pa da bi se ona pripeljala v njegov dom, ko je oženjen, to ne gre dobro skupaj. Mogoče je, da bi se dalo sicer opravičiti, nekako uravnati. Morda ravno s tem, ker je bilo med njima tako . . .

Sevnikar bi se skoro nasmehnil in zavzdignil roko, kakor ima navado, pa se pravočasno domisli, da bi se s tem izdal. Ohrani torej kar se da vsakdanji obraz, češ: poglej, ženica, kako čisto nič ne mislim!

Takrat, se domisli, no, takrat sem bil po pravici jezen. Naročila me je k četrtemu kostanju v alejo in tam sem stal kakor vojščak na straži eno uro. Nato je prišla z drugim. Šla sta mimo mene kakor dva oficirja mimo prostaka. Kakšen je moški v tistih letih! Ko smo šli prvič na ples, kako smo trepetali pred kratko-krilkami, šklepetali z zobmi, kakor bi odhajali v vojske strah in grozo. Pa smo se le parkrat nerodno zavrtili in sunili iz sebe nekaj okornih stavkov.

To Dano sem imel res rad. Iz česa se to vidi? To se vidi iz tega, ker me ni marala. Če bi se bil ž njo seznanil, pa bi jo bil omalovaževal, bi bila ona tiščala za mano. Nemara, da bi bil njen mož. Tako ji ni bilo treba, ker sem jaz itak dovolj pritiskal za njo. Pisma, ki sem jih pisal, najneumnejša pisma! Razkladanje še gorkih čustev, zeleno hrepenenje, rumena pamet. Če se prav domislim, sem ji opisoval svoj položaj: Kakor hrepeni žejen jelen po hladni studenčnici, tako hrepenim jaz po vaši bližini . . . Upajmo, da nisem zapisal tega jaz, temveč ona.

Nekaj časa namreč, takoj spočetka, je ljubezen še nekaj kazala, no, potem sem bil „prečustven“. Vse skupaj je vzel vrag.

Sevnikar toliko da se ne nasmehne, a vzdrži se.

In v nekoliko resnejšem razpoloženju premišlja: Neko noč, neko celo dolgo jesensko noč sem zaradi nje prebedel. Zvečer, ko sèm razložil svoje solzive občutke zadnjih dni, kar se nisva videla, je zmajala z glavo in rekla: Iz te moke ne bo kruha. Zaradi tega vsakdanjega stavka sem prebedel celo dolgo noč. Neverjetno, neverjetno in vendar resnično! Hotel sem odpotovati, obrniti življenje, kakor obrne čitatelj list knjige in pričeti z novo stranjo in novo povestjo. Morda je bil moj umetniški čut prefin, zato nisem mogel

tega storiti. Prejšnja povest namreč še ni bila končana. In ostala je vendar torzo do današnjega dne. Kateri izmed „umetnikov“ ni pustil vsaj enega svojega dela nedokončanega?

Toda Dana pride, Dana pride! To je že opravičeno tako: ker ji ni bilo nikoli nič do mene, ji tudi zdaj ni. Nje ne moti, da sem slučajno jaz mož njene prijateljice, to je tisti, ki je prebedel zaradi stavka: „Iz te moke ne bo kruha“ celo dolgo jesensko noč. Vendar, zakaj bi bil človek pesimist!

Poglejmo in pojdemo z zeleno zastavo v bodočnost! Trdna volja daje pogum. Bodi tako, kakor hočemo! Zakaj pa bi ne bilo? Saj je to za svetovni red brez pomena, kakšne misli ima o meni Dana, ko pride obiskat mojo ženo.

Nemara se pripravlja Dana v mislih na sestanek. Po dolgih letih se želi srečati z menoj. Spomini, spomini! Toda ztojmó! Kakšna ženska je dana? Nekoliko afektirana ženska! Modra ženska? Ne da se ravno tega trditi. Ona na primer vzklikne jako tragično iz duše dna: „Bože mili“. Človek pričakuje nečesa tehtnega, nesrečnega, a ona nadaljuje: Kako dolgi dnevi bodo spet po zimi! Ta „bože mili“, to sploh ni slovensko. Nihče ne govori tega. To zapiše kvečemu slab literat. Dana se poslužuje takih besed.

Zdaj naenkrat zakašlja gospa in Sevnikar se ozre vanjo z velikimi očmi. Tega ne bi bil smel storiti. Gospa se nasmehne, on tudi. Čuti pa, da je bil njegov smehljaj nekoliko lesen. In hoče nekaj reči, a se hipoma premisli. Polomil ga je s pogledom in s smehljajem, gotovo bi ga tudi z besedo.

Vlak pelje skozi predmestje. Tovarne na desni, tovarne na levi. Visoki rdeči dimniki, rdeča poslopja brez drevja. Po cestah črn prah, hiše od njega umazane, trava in grmovje slabotno, zadušeno. Ob železni cesti kope bosih otrok. Vse nizko, revno, izžeto in izpito. Naenkrat vse ozeleni. Pota peščena, bela kakor umita, drevje sočno zeleno, gojeno, vrtovi gosti in sredi njih vile z napisi: Vladimira, Tinica, Planinka. Vlak vozi počasi in prehaja s tira na tir. Ljudje vstajajo in pregledujejo prtljago. Tudi Sevnikar šteje.

— Osem kosov je bilo vsega skupaj, ali ne?

In žena prikima.

— Osem, da.

Razdelita si jih. On vzame težje, ona lažje. Vlak obstane. Izstopita, rineta se z gnečo skozi izhod in prideta na cesto s širokimi trotoarji.

— Ti, Tone, pravi gospa, ti si bil tako zamišljen. Morda ti ni prijetno, če pride moja prijateljica.

— Ho, se zavzame, ho, pa še kako prijetno, pa še prav posebno prijetno! Kaj pa najina dogovorjena slovanska gostoljubnost? Gospa se smeje.

— No, vidiš, očita on, no vidiš. Pa praviš, da mi poznaš glavo in srce!

* * *

Sevnikarjevo stanovanje obstoja iz treh sob. Plačuje mesečno skoro osemdeset kron, kar mu je večkrat jako narobe. Plača njegova je še razmeroma nizka, oženil se ni bogato in sam tudi nima privatnega premoženja. Zdaj se bliža ravno prvi tistega meseca, ko je treba plačati stanarino za tri mesece naprej. Sevnikar misli pogosto čez dan na to in je večkrat nekoliko nervozen. Odštel bo skoro vso plačo.

Drugega dne po prihodu šeta zjutraj po sobi in razmišlja ravno v tem. Žena pospravlja sosedno sobo in nese vanjo steklenico z vodo, kozarec, pomivalnik in dve brisači.

To je za Dano, šine Sevnikarju v glavo, stopi h kletki, ki stoji na pleteni mizi tik okna in se meni s škorcem.

— Kako je, škorček? Ali bi črvička, gospod škorček?

Popoldne, si misli med tem, pride. Bomo videli. V meni, mislim, da ni ničesar več . . . namreč plamena, žerjavice. Nič ne tli haha. Ko se človek oženi, se umiri. Smisel za fantovstvo, za izpremembo naenkrat preide. Vse ima doma in ničesar si ne želi več.

Skozi okno sije solnce, v kletki se šopiri škorec, hodi po tleh, nepretrgoma se pogovarja s svojim hreščečim glasom, pobira in jé, po steni in po tleh se igrajo lise solnca, zunaj ropoče služkinja s posodo in med tem preteče dopoldne. Z ženo sedeta za mizo in kosita. Ona ga parkrat nenavadno pogleda, on dela najnedolžnejši obraz, a v duši si pravi: Presneta ženska, ali res vidi v dušo ali kaj!

— Ti, reče gospa, jaz vendar še ne vem, zakaj si včeraj umolknil, ko sem ti povedala, da pride Dana. Gledal si skozi okno . . . no?

— Veš, toliko vodic je tam. To bi našel živalic za svoj akvarij!

— Naivno, prenaivno! Pazi se!

Gospa preti, a skozi oči ji sije šala. Pijeta črno kavo, zapalita cigareti in si puhata dim v obraz. Zgrabita se in poljubujeta kakor za kazen. Nato odideta v spalnico in se tam dolgo ljubita. Sevnikar

obleži na postelji in zaspi. Ob treh ga zbudi gospa. Že je oblečena in v klobuku. On si splahne naglo obraz, ótere ga in vrže nase suknjo. Poišče palico in gre ž njo na kolodvor.

Vlak je že prišel. Dana stoji pred kolodvorom in gleda nejevoljno. Ko zagleda Sevnikarjevo ženo, se ji obraz naenkrat izpremeni. Vesela je, prijazna, živahna.

— Oh, ti si tukaj, Vida, Bog s teboj!

In poljubita se.

Sevnikar stoji zadaj in čaka, da se kdo nanj domisli. Žena ga prime za rokav in potegne bliže.

— To je pa . . . mož!

Dana ga pogleda in Sevnikarja oblije kurja polt. Pogleda ga namreč ravno tako, kakor bi ga še nikoli prej ne videla. Ponudi mu roko in pravi, da jo „posebno veseli“.

Komedija, sikne v mislih Sevnikar, komedija! Ženske so od vraga. Lahko si doživel ž njo same vražje stvari, pa jo srečaš čez leto in dan v drugih razmerah, in stoji pred tabo kakor hladna stena: Posebno me veseli, da vas prvič v življenju vidim!

Sevnikar odda postrežčku Danin kovčeg in pomikajo se proti domu. Pridejo. Dana se giblje kakor doma. Gre v svojo sobo, pljuska z vodo in se umiva, pride ohlapno oblečena nazaj, vrat ima gol, roke čez komolc, sezuje rdečo šlapo, brcne jo daleč od sebe, češ da jo peče noga, sedi v mehkem in širokem stolu in se pogovarja. S Sevnikarjem občuje kakor z bratom.

Lepa je, to se ji mora priznati. Jako razvita, močna, stasita. Kakšne prsi ima, kakšna kolena, komolce, gležnje, a stopalo majhno! Vrat je pravilen, lice ovalno, oči čudovite, lasje razkošni. Sevnikarju se zdi, da diše do njega. Neki zdrav vonj, močan, opojen, ki se pretaka po sobi, to prihaja iz njenih temnih las. In Dana naposled govori, kakor bi vsega tega ne bilo.

Govore, kakor se govori v družbah, kjer sede domači ljudje med seboj. Neprisiljeno, vsaka šala pride prav, vsak prenese dovtip, ki se napravi na njegov račun. Proti mraku gredo na sprehod in Sevnikar opazi, da Dana še vedno nima sreče s šiviljami. Njene obleke so kakor nekoč preohlapne, kar pa ne pomanjšuje vtiska njene orjaške postave. Tudi čevlje bi lahko nosila manjše, ker je njena noga majhna, in nizke pete, ki jih ima, niso okusne.

In ko ni treba Sevnikarju govoriti, se naenkrat oglasi njegova vest in ga strogo vpraša: ali bi ti še lahko Dano ljubil?

Vročje mu postane, otrse glavo in si prične žurno predstavljati svojo ženo, vse njene skrite vrline in lepote. Belino njenih ram, prsi in bokov, njeno deklinško ljubkost, lepoto njenega obraza, kadar jo objame strast. A vest zahteva še enkrat strogo od njega: Ali bi ti še lahko Dano ljubil?

Sevnikar si ostane odgovor dolžan. Čez tri dni pa se pripeti to-le: Sevnikar pride domov in odpre naglo vrata v spalnico, ker v srednji sobi nikogar ne najde. Od velikega zrcala, ki stoji na tleh, se obrne proti njemu Dana. Uravnava lase; obe roki ima na glavi. Krilo ima na sebi, a od pasa gori je v sami srajci. Njene rame so polne, zarjavele, zdrave, privlačne. Skozi tenko srajco se vidijo konture prsi.

— Češemo se. Moškim ni vstop dovoljen! pravi gospa, ki je Sevnikar ne vidi.

Umakne se naglo in se mrmraje oprusti. Gre skozi kuhinjo na hodnik, hodi gor in dol in je nenavadno vznemirjen. V mislih si v enomer našteva močne rame, konture prs. In pri tem mu je vroče. Premišljati o tem, razporediti in razbrati svojih občutkov ne more. Vse tako valovi sem in tja, kakor bi močno pihnil v skledico vode. Sklene samo: Pustimo, pustimo!

In deseti dan se je pripetilo še to-le: Z Dano sta sedela sama v sobi. Delal se je mrak. Ona je sedela pri mizi in kadila cigareto, on je sedel pri oknu in gledal svoj akvarij. Vršičkov vodnih rastlin, ki so nanovo pognali, ni opazil. Dana je govorila z njim, kakor se je menila navadno z moškimi. Hotela se je pokazati modro. Sevnikar se je oziral k njej in užival samo njeno zunanost.

— Kultura, je rekla ona, to je najvažnejši faktor naroda in meni se zdi, da je je v našem narodu premalo. Ali se vam zdi drugače?

— Ne, je odgovoril Sevnikar v drugih mislih, ne zdi se mi drugače, temveč enako se mi vidi.

— Če bi bili mi kulturnejši, da, da! Vse bi bilo tako, kakor bi moralo biti. Kultura, bože mili, kultura!

Dana je odložila cigareto, puhnila zadnji dim in se naslonila nazaj. Po Sevnikarju je nekaj zaigralo. Vstal je, šel proti njej in vzdihnil polglasno: Kultura, kultura!

Naenkrat se je je močno oklepil okoli vrata in tiščal svoja usta na njena. Dana se ni branila, kakor bi tega takoj ne razumela. Šele čez nekaj časa ga je pričela riniti od sebe. Ko je imela usta prosta in jo je on poljuboval na oči, je rekla mirno:

— No, no, kaj pa to delate?

Sevnikar se je dvignil, vtaknil roke v žep in hodil s povešeno glavo po sobi. Bilo je, kakor bi se zmedel. Zašel je nevede tako v položaj, ki mu je bil popolnoma neznani in nepričakovan.

Potem je prišla domov gospa, ki je imela ravnokar posla pri trgovcu za pohištvo.

* * *

Sevnikar se je drugo jutro zbudil s takimi občutki, kakor bi bilo vse življenje za njim sen. Bil je nesiguren v kretnjah in besedah, umival se je izredno dolgo in razmišljeno in pri zajtrku je sedel nekoliko bled in prepadel.

Vršilo se je to v srednji sobi. Septembrsko solnce je sijalo skozi okna in oživiljalo stene in slike po njih. Zdelo se je, da je izginila turoba iz mračne in žalostno ubrane pokrajine, ki je visela nad ozko omarico. Škorec je tekal po kletki in se čemerno oglašal, po akvariju ob drugem oknu so se leno premikale zlate ribe.

Dana ni bila oblečena kakor navadno. Na nogah je imela ozke lakaste čevlje, na sebi motno črno krilo in svetlo svileno bluzo, zapeto do ušes in do dlani.

Govoril ni dolgo nihče. Ura je tiktakala v svoji mrtvaški tružici in zibala počasi svetlo in ploščato minuto. Gospa, Dana in Sevnikar so mešali kavo in drobili vanjo kruh. V kuhinji je odprla dekla vodovodno pipo in čulo se je šumenje vode, ki je letela v škafo. Gospa se je počasi in slabovoljno oglasila:

— Dana še dopoldne odpotuje.

Sevnikar je pogledal iznad kave in rekel počasi:

— A tako!

— Meni to ni prav, se je upirala gospa. Obrnila se je proti Dani in ji dejala: Ti si čudna, to je res. S svojim čudnim vedenjem razjeziš človeka, posebno če te ima rad.

— Moram, je pojasnila Dana. Namreč . . . domov moram. Neke stvari imamo tam . . . nezanimivo popolnoma.

In čez nekaj časa, ko je nekdo pozvonil, je dostavila:

— Postrešček!

Šla je v svojo sobo, se čez nekaj minut vrnila v klobuku, s torbico in rokavicami in povabila smehljaje:

— Ali me spreliš, Vidka?

In naenkrat — vpričo Sevnikarja in sredi sobe — jo je pričela burno objemati in poljubljati.

— Ti uboga, ti blaga, ti dobra Vidka! Ti uboga Vidka! O Bog, o Bog!

Gospa se je naglo oblekla in povabila tudi soproga. Šli so redkobesedni na kolodvor in tam je Dano zopet napadla slast poljubovanja. Ko je odhajala proti vlaku, si je brisala solze. Iz premikajočega se kupeja je mahala z robcem in tudi Sevnikar je mahal.

Na peronu je bila gneča velika. Čokatemu železničarju se je mudilo, in ko se je rinil skozi gnečo, je mrmraje preklinjal. Službojoči uradnik z rdečo kapo je ogledoval ženske in skušal ž njimi koketirati.

Sevnikar in žena sta se prerila počasi skozi izhod in se zunaj ustavila.

— Ti bi jo bil moral pridržati, je rekla gospa. Zakaj ji nisi prigovarjal?

— Vendar veš, da sem vedno tisti, ki nikomur ničesar ne vsiljuje. Človek je najsrečnejši, če ravna po svoji prosti volji.

Šla sta. Cesta se je bleščala v solncu in po trotoarjih so hiteli ljudje s svojimi vsakdanjimi skrbmi na obrazih.



Vseuč. prof. dr. Boris Zarnik:

O bojih v živalstvu.

II.

Slična zlodejstva so preje pripisovali tudi ribi-žagarici (pistis antiquorum), neki bližnji sorodnici morskega volka, ki ima gornjo čeljust podaljšano v obliko, ki je podobna žagi. Cenjeni bralec je gotovo že videl tako žago, če ne drugje, v kaki „komediji“, kjer jo kaj često razkazujejo ter pripovedujejo o nji zgodbe, da se vernemu poslušalcu kar lasje ježe. Toda v istini je žagarica jako pohlevna riba; hrani se le z manjšimi živalmi, školjkami, polži, raki in črvi. S svojo žago orje po dnu morja po blatu in si izkopava hrano.

Glede drznosti in požrešnosti se malodane lahko meri z morskim volkom ostrozobi ropar naših voda, ščuka. Kakor morski volk se tudi ščuka navaljuje na vsako žival, ki jo more doseči. Navadna hrana so ji manjše ribe in žabe, pa loteva se tudi večjih rib.